

портокалътъ си продадохъ; за него ми дадохъ толкъсь пары, съ които азъ, кога отидъ на градъ могъ да си купя и три и четири портокала.

Бащата покивалъ съ главъ и казалъ: “Наистиня, това е благоразумно, но не по-дѣтинскы и не природно.

“А ми ты, Стоенчо?,” попиталъ бащата.

Стоенчо отговорилъ спокойно: азъ занесохъ мойтъ портокалъ на болнавыйтъ Райча, *комшийското* момченце. Той не рачи да го земе отъ мене, но азъ го сложихъ до него на постелкытъ и излъзохъ. “Е, дѣчица!,” казалъ тогазы бащата, “кой отъ васъ най-добрь употребилъ портокалътъ си?,” “Стоенчо,” отговорили и тримата. Но Стоенчо мълчалъ, а майка му го прѣгърнала и сълзи капехъ отъ очитѣ ѝ.

Канарчето.

Малката Еленка имаше едно канарче, което ѝ пѣяше отъ сутрѣ до вечеръ, и то беше твърдѣ хубавинко. Момиченцето го твърдѣ обичаше и съ прѣсърдце му слугуваше: даваше му сѣменца и зелиникъ, а на врѣменѣ изискваше за него отъ майкѣ си и по кѣсче захаръ, и вся-